USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivy Hrdinové a soudců Mgr. Tomáše Zubka a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **Petr C.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem JUDr. Martinem Mikyskou
sídlem Malá Skála 397, 468 22 Malá Skála

proti
žalované **OKD, a. s.**, IČO 05979277
sídlem Stonavská 2179, 735 06 Karviná - Doly
zastoupená advokátkou Mgr. Lucií Vávrovou
sídlem Revoluční 724/7, 110 00 Praha 1

o náhradu škody
o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 30. 3. 2015, č. j. 26 C 90/2011-222

takto:

I. Změna žaloby učiněná podáním ze dne 13. 1. 2020 **se připouští**.

II. Rozsudek soudu prvního stupně **se** v odstavci I. výroku, pokud jím byla žalovaná zavázána zaplatit žalobci 2.039.354 Kč s příslušenstvím a v odstavcích II. až IV. výroku **zrušuje** a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** okresnímu soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal (žalobou změněnou se souhlasem soudu prvního stupně), aby mu žalovaná zaplatila náhradu škody na zdraví za dobu ode dne 1. 1. 2008 do dne 28. 2. 2015 ve výši 2.072.294 Kč „spolu se zákonným úrokem z prodlení“ z částek a za dobu, jež rozvedl, a aby mu dále platila ode dne 1. 3. 2015 do budoucna peněžitý důchod ve výši 34.153 Kč měsíčně. Žalobu odůvodnil zejména tím, že při práci u žalované byl vystaven vibracím a nadměrnému jednostrannému zatížení horních končetin nad stanovené hygienické limity, což vedlo k poškození jeho zdraví spočívajícího v artróze pravého loketního kloubu II. rtg. stupně s omezením flexe, jež je kvalifikováno jako ohrožení nemocí z povolání. Kdyby k porušování těchto hygienických předpisů vůči žalobci ze strany žalované nedocházelo, k poškození žalobcova zdraví by nedošlo a ohrožením nemocí z povolání by netrpěl. Žalobce se proto dovolává obecné odpovědnosti žalované za škodu, jež spočívá ve ztrátě na výdělku žalobce v důsledku snížení jeho pracovního potenciálu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dagmar Karkošková.

2. Okresní soud v Ostravě rozsudkem ze dne 30. 3. 2015, č. j. 26 C 90/2011-222, žalované uložil zaplatit žalobci 2.072.294 Kč s úrokem z prodlení z částek, ve výši a za dobu, jež rozvedl, a aby mu s účinností od 1. 3. 2015 platila peněžitý důchod ve výši 34.153 Kč; zároveň rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 251.651 Kč k rukám „zástupce žalobce" a České republice na náhradě nákladů řízení 25.027,50 Kč a na soudním poplatku 102.459 Kč na účet České republiky - Okresního soudu v Ostravě. Vyšel z toho, že v důsledku pracovní činnosti u žalované došlo u žalobce k poškození zdraví - k artróze pravého loketního kloubu a že toto onemocnění profesního původu nedosáhlo takového stupně, aby bylo kvalifikováno jako nemoc z povolání, nýbrž se jedná „pouze" o ohrožení nemocí z povolání. Způsob a rozsah náhrady škody při ohrožení nemocí z povolání je podle ustanovení § 384 odst. 3 zákoníku práce stejný jako u náhrady škody z nemoci z povolání. Na rozdíl od náhrady škody z nemoci z povolání však v případě uplatnění této jiné škody musí být poškozeným zaměstnancem v řízení prokázáno, že zaměstnavatel porušoval své právní povinnosti a toto porušení je v příčinné souvislosti se škodou na zdraví. Porušování právních povinností žalovanou bylo prokázáno znaleckým zkoumáním v oboru zdravotnictví, odvětví hygiena práce, z něhož soud vzal za prokázané, že žalovaná své právní povinnosti porušovala, neboť žalobce po dobu výkonu práce u žalované vystavila expozici vibracím přenášeným na horní končetiny a nadměrnému jednostrannému zatížení horních končetin, jejichž úroveň přesahovala stanovené hygienické limity. Námitku žalované, že na odškodňování ohrožení nemocí z povolání „legislativa nepamatovala", odmítl s tím, že právě soudy jsou povolány k tomu, aby legislativní mezery v platném právu svou rozhodovací činností vyplňovaly a dotvářely tak platné právo v souladu s principy spravedlnosti. Skutečnost, že není uplatnění tohoto nároku přesně legislativně upraveno, nemůže vést k odepření práva soudem (denegatio iustitiae), nýbrž i při absenci legislativní úpravy je soud povinen nalézt spravedlivé uspořádání vztahů mezi účastníky řízení. Hmotněprávní předpoklady vzniku obecné odpovědnosti zaměstnavatele za škodu považoval za naplněny, neboť žalobcova újma na zdraví je v příčinné souvislosti s porušováním právních povinností žalovanou. Při výpočtu žalobcovy náhrady za ztrátu na výdělku vycházel z toho, že rozhodným výdělkem pro účely tohoto výpočtu je žalobcův průměrný hrubý výdělek za 4. čtvrtletí roku 2006, že tento rozhodný výdělek je nutné v souladu s valorizačními vyhláškami v průběhu zkoumaného období zvýšit podle provedených valorizací, a že s ohledem na to, že žalobce byl po celé zkoumané období v evidenci úřadu práce veden jako uchazeč o zaměstnání, a pokud byl v mezidobí zaměstnán, tak jeho příjem nepřesahoval výši minimální mzdy, od shora uvedeného rozhodného výdělku odečítal v jednotlivých kalendářních měsících minimální mzdu. Poté ztrátu na výdělku, včetně příslušných úroků z prodlení, vypočetl a žalobci přiznal.

3. K odvolání žalované Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 14. 9. 2016, č. j. 16 Co 185/2015-385, rozsudek soudu prvního stupně „v odstavci I. výroku" (ve výroku o povinnosti žalované zaplatit žalobci 2.072.294 Kč s úrokem z prodlení), „pokud jím byla žalovaná zavázána zaplatit žalobci 32.940 Kč s přísl.", zrušil a řízení v tomto rozsahu zastavil, „pokud jím byla žalovaná zavázána zaplatit žalobci 2.039.354 Kč s přísl." a „v odstavci II. výroku" (ve výroku o povinnosti žalované platit žalobci s účinností od 1. 3. 2015 peněžitý důchod ve výši 34.153 Kč) jej změnil tak, že žalobu o zaplacení „částky 2.039.354 Kč s přísl." a o placení částky 34.153 Kč měsíčně od 1. 3. 2015 do budoucna zamítl; zároveň rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně, že žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 111.985 Kč k rukám Mgr. Lucie Vávrové, advokátky se sídlem v Praze, Revoluční 7, a že Česká republika nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně. Po doplnění dokazování znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, hygiena práce, který znalec RNDr. Jiří Urbanec provedl ústně do protokolu při jednání soudu, dospěl k závěru, že všechny práce, které žalobce u žalované vykonával, byly orgánem ochrany veřejného zdraví zařazeny do třetí kategorie rizika vibrací a do třetí kategorie fyzické zátěže malých svalových skupin, že při výkonu práce u žalobce docházelo pravidelně k přenášení nadlimitních vibrací na horní končetiny z pneumatického nářadí a i k nadměrnému jednostrannému namáhání malých svalových

skupin horních končetin a že ohrožení nemocí z povolání vzniklo u žalobce v důsledku překračování expozičních limitů stanovených pro vibrace přenášené na ruce a v důsledku překračování hygienických expozičních limitů pro lokální svalovou zátěž horních končetin. Souhlasil s žalobcem v názoru, že zaměstnanec se může domáhat náhrady škody i při ohrožení nemocí z povolání a že takový nárok je třeba posoudit podle ustanovení § 265 zákoníku práce. V takovém případě je však třeba prokázat porušení právních povinností, které mělo za následek vznik škody zaměstnance, a že škoda zaměstnanci vznikla v příčinné souvislosti s porušením právní povinnosti. Porušení právních povinností zaměstnavatele (žalované), které mělo být v posuzovaném případě způsobeno tím, že porušoval hygienické limity ochrany zdraví zaměstnance před nadměrnými vibracemi a dlouhodobou nadměrnou a jednostrannou zátěží horních končetin, ale podle odvolacího soudu prokázáno nebylo. Vycházeje z ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. a z ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 432/2003 Sb. dovodil, že právní předpisy počítají s tím, že existují práce, při kterých jsou překračovány hygienické limity (např. vibrací, nebo nadměrného jednostranného zatížení); zařazení zaměstnance na práce v třetí rizikové kategorii, při nichž jsou překračovány hygienické limity, proto nelze pokládat za porušení právní povinnosti zaměstnavatele. Žalobcovo tvrzení, že povinností zaměstnavatele, kterou žalovaná nesplnila, bylo jinými opatřeními zabránit tomu, aby k poškození zdraví žalobce za výše uvedených podmínek docházelo, neboť nepřijala, případně nedodržela, opatření, kterými by poškození zdraví žalobce na rizikové práci bylo zabráněno (mezi taková opatření patří například hygienické přestávky v práci), a neučinila nic pro to, aby hygienické limity vůči žalobci byly dodržovány, a že není na žalobci, aby tvrdil a prokazoval, jaká opatření k ochraně jeho zdraví měl zaměstnavatel přijmout a dodržovat, protože je to zaměstnavatel, který by měl tvrdit a prokazovat, jaká konkrétní dodržování hygienických limitů na obě rizika přijímal, odmítl. Podle jeho názoru povinnost tvrzení stanovená zákonem vyžaduje, aby žalobce konkrétně tvrdil, jaká opatření měl zaměstnavatel přijmout (a nepřijal), v jakém období (žalobce pracoval u žalované více než 20 let), v jakém rozsahu či co dalšího měl zaměstnavatel učinit (a neučinil), aby bylo zabráněno poškození zdraví žalobce, a k tomu navrhnout důkazy. Poukazuje-li žalobce například na přestávky v práci, muselo by být tvrzeno, kolik přestávek v práci a v jakém období měla žalovaná jako zaměstnavatel žalobci umožnit (a neumožnila). Tvrzení, že žalovaná obecně nedodržovala přestávky v práci, úplné žalobní tvrzení ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 o. s. ř. nepředstavuje. Žalobce svou povinnost tvrzení uloženou mu ustanovením § 101 odst. 1 písm. a) o. s. ř, nesplnil, proto nemohl splnit ani povinnost důkazní uloženou mu ustanovením § 120 odst. 1 větou první o. s. ř. a prokázat, že mu vznikla škoda na zdraví tím, že žalovaná v souvislosti s výkonem pracovních úkolů žalobce porušila své právní povinnosti či úmyslně jednala proti dobrým mravům. Uzavřel, že závěr okresního soudu, že žalovaná porušila své právní povinnosti, protože žalobce po dobu výkonu práce u žalované vystavila expozici vibracím přenášeným na horní končetiny a nadměrnému jednostrannému zatížení horních končetin, jejichž úroveň přesahovala hygienické limity, není správný.

4. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání. Namítal zejména, že, je-li správný názor odvolacího soudu, podle něhož porušování právních předpisů ze strany zaměstnavatele spočívá až v tom, že nepřijímá opatření k tomu, aby nedocházelo k překračování hygienických limitů, stanovených zvláštními právními předpisy pro ochranu zdraví zaměstnance při práci před jednotlivými rizikovými faktory, navozuje se procesní otázka, kdo má tvrdit a prokazovat, jaká opatření má zaměstnavatel přijímat k předcházení porušování hygienických limitů a zda je také skutečně přijímal. Domnívá se, že tvrdil-li žalobce obecně, že bylo povinností žalované přijímat opatření v oblasti organizace práce žalobce k předcházení překračování hygienických limitů pro nejvýše přípustné vibrace nebo pro fyzickou zátěž horních končetin, pak už nebylo jeho procesní povinností tvrdit a prokazovat, jaká konkrétní opatření to měla být a zda byla vůči žalobci dodržována. Ve svých důsledcích znamená přístup odvolacího soudu „převrácení“ charakteristiky závislé práce v pracovněprávním vztahu jako práce organizované zaměstnavatelem na riziko zaměstnavatele do procesní oblasti tak, že to je naopak zaměstnanec, který si má svoji práci sám organizovat tak, aby k překračování hygienických limitů pro nejvýše přípustné vibrace nebo pro

Shodu s prvopisem potvrzuje Dagmar Karkošková.

fyzickou zátěž horních končetin vůči němu nedocházelo. Navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k doplnění řízení a k novému rozhodnutí.

5. Nejvyšší soud ČR jako soud dovolací dospěl k závěru, že dovolání žalobce je důvodné. Vyšel ze zjištěného skutkového stavu, že žalobce pracoval u žalované a jejích právních předchůdců od roku 1985 do 20. 3. 2007 jako pomocník havíře, havíř, předák v rubání a horník ve zmáhání dlouhých důlních děl. Všechny práce, které žalobce u žalované vykonával, byly orgánem ochrany veřejného zdraví zařazeny do třetí kategorie rizika vibrací a do třetí kategorie fyzické zátěže malých svalových skupin. Při výkonu práce u žalobce docházelo pravidelně k přenášení nadlimitních vibrací na horní končetiny z pneumatického nářadí a i k nadměrnému jednostrannému namáhání malých svalových skupin horních končetin. Ze znaleckých posudků vypracovaných znalci (znaleckými ústavy) z oboru zdravotnictví - pracovní úrazy a nemoci z povolání, bylo prokázáno, že žalobce trpí ohrožením nemocí z povolání a že toto ohrožení nemocí z povolání vzniklo u žalobce v důsledku překračování expozičních limitů stanovených pro vibrace přenášené na ruce a v důsledku překračování hygienických expozičních limitů pro lokální svalovou zátěž horních končetin. Žalobce a žalovaná rozvázali pracovní poměr dohodou ze dne 12. 3. 2007 ze zdravotních důvodů pro ohrožení nemocí z povolání.

6. Žalobce tvrdil, že povinnost, kterou žalovaná (zaměstnavatel) porušila, byla jinými opatřeními zabránit tomu, aby docházelo k poškození zdraví žalobce za situace, kdy vykonával rizikové práce ve smyslu ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, a ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 432/2003 Sb., kterou se stanoví podmínky pro zařazování prací do kategorií, limitní hodnoty ukazatelů biologických expozičních testů, podmínky odběru biologického materiálu pro provádění biologických expozičních testů a náležitosti hlášení prací s azbestem a biologickými činiteli, při nichž jsou překračovány hygienické limity (v případě žalobce vibrace a nadměrné jednostranné zatížení horních končetin). Žalovaná totiž nepřijala, případně nedodržela, opatření, kterými by poškození zdraví žalobce na rizikové práci bylo zabráněno; mezi taková opatření patří například hygienické přestávky v práci. Žalovaná neučinila nic pro to, aby hygienické limity vůči žalobci byly dodržovány. Jinak řečeno, žalobce poukazoval na to (tvrdil), že žalovaná porušovala (neplnila) své povinnosti vyplývající zejména z ustanovení § 102 zák. práce o předcházení ohrožení života a zdraví při práci.

7. Za této situace to byla žalovaná, kterou stíhalo – jak vyplývá z hmotněprávní úpravy obsažené v ustanovení § 102 zák. práce - břemeno tvrzení a břemeno důkazní o tom, že tyto (zákonné) povinnosti vůči žalobci (i obecně) plnila a jakým způsobem. Představa odvolacího soudu, že to je žalobce, kdo měl tvrdit, jaká konkrétní opatření měl zaměstnavatel přijmout (a nepřijal), v jakém období (žalobce pracoval u žalované více než 20 let), v jakém rozsahu, či co dalšího měl zaměstnavatel učinit (a neučinil), aby bylo zabráněno poškození zdraví žalobce, a k tomu navrhnout důkazy, zcela převrací (jak na to poukazuje žalobce v dovolání) povinnosti, které má zaměstnavatel a zaměstnanec v pracovním poměru. Je to totiž zaměstnavatel, kdo má ve smyslu ustanovení § 38 odst. 1 písm. a) zák. práce a zejména § 102 zák. práce povinnost předcházet ohrožení života a zdraví při práci. Jakým způsobem a v jakém rozsahu tak má činit, ponechává právní úprava pouze na zaměstnavateli a jen rámcově (srov. § 102 odst. 5 zák. práce) naznačuje, která opatření by v tomto směru mohl zaměstnavatel učinit.

8. I když právní předpisy počítají s tím, že existují práce, při kterých jsou překračovány hygienické limity (např. vibrací, nebo nadměrného jednostranného zatížení), a že zařazení zaměstnance na práce v třetí rizikové kategorii, při nichž jsou překračovány hygienické limity, proto nelze pokládat za porušení právní povinnosti zaměstnavatele, nelze přehlédnout, že v tomto směru žalobce porušení právních povinností žalované netvrdil. Porušení povinností žalované – jak výše uvedeno – totiž spatřoval (důvodně) v neplnění (neprovádění) opatření směřujících k předcházení ohrožení života a zdraví při práci, případně jejich přijímání ale nedodržování, neboť jak vyplývá z provedeného dokazování, právě provádění rizikových prací žalobcem vedlo k poškození jeho zdraví a v konečném důsledku i ke ztrátě na výdělku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dagmar Karkošková.

9. Z výše uvedených důvodů dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil (s výjimkou výroku, kterým bylo řízení částečně zastaveno) a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

10. V dalším průběhu řízení odvolací soud dne 28. 1. 2019 usnesením čj. 16 Co 185/2015-493 kladně rozhodl podle ust. § 107a odst. 2 o. s. ř. o návrhu žalobce, aby na místo dosavadní žalované vstoupila do řízení společnost OKD, a. s., IČO 05979277, se sídlem Stonavská 2179, Karviná.

11. Krajský soud následně poučil žalovanou podle ust. § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř., aby označila svá tvrzení a důkazy k tomu, jak plnila vůči žalobci své povinnosti stanovené v § 102 zákoníku práce za dobu trvání jeho pracovního poměru, a to zejména, jaká konkrétní (organizační, technická či jiná) opatření k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, která měla za cíl předcházet rizikům vibrací a nadměrného jednostranného zatížení horních končetin žalobce, případně je odstraňovat nebo minimalizovat působení těchto rizik, učinila; žalovaná byla poučena o následcích nesplnění této výzvy.

12. Žalovaná reagovala na výzvu soudu (přípisy ze dne 20. 12. 2019 a 28. 2. 2020) tvrzením, že po celou dobu trvání zaměstnání žalobce dodržovala své zákonné povinnosti v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví zaměstnanců při práci (včetně povinností vztahujících se na rizikové práce) a vytvářela bezpečné a zdraví neohrožující pracovní podmínky, a to vždy podle svých nejlepších znalostí a úrovně poznání v dané době. Tvrzení žalobce, že žalovaná nepřijala či nedodržela opatření, kterými by poškození zdraví žalobce na rizikové práce bylo zabráněno, a neučinila nic proto, aby hygienické limity vůči žalobci byly dodrženy, považuje žalovaná za nepravdivá a nesprávně interpretující její zákonné povinnosti. Žalovaná vede evidenci rizikových prací, navrhla k důkazu předložit výpis z této evidence. Žalovaná popsala systém zdravotních prohlídek a školení pro oblast bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, tvrdila, že vybavila své zaměstnance dostatečnými osobními ochrannými pracovními pomůckami. Poukázala dále na kontroly bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, které byly prováděny krajskou hygienickou stanicí, zápisy z kontrol navrhla provést k důkazu. Žalovaná navrhla předvolat svědky (bývalé vedoucí zaměstnance žalované, do jejichž působnosti spadala oblast BOZP), kteří by měli být slyšeni k prokázání plnění právních povinností v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci obecně i vůči žalobci. Žalovaná navrhla provést důkaz rovněž zprávami o provedených kontrolách ze strany Státní báňské správy – Obvodního báňského úřadu pro území krajů Moravskoslezského a Olomouckého za léta 1985 až 2007. V oblasti používání ochranných osobních pomůcek zmínila zejména antivibrační rukavice a za účelem prokázání, jaká jsou či mohla být účinná opatření proti riziku vibrací, navrhla žalovaná znovu vyslechnout znalce v oboru hygiena práce RNDr. Jiřího Urbance. Žalovaná tvrdila, že byly řádně dodržovány přestávky v práci a jejich dodržování bylo vyžadováno a kontrolováno. Žalovaná rovněž poukázala na skutečnost, že v řízení dosud nebyl proveden důkaz k prokázání příčinné souvislosti mezi údajným porušováním povinností žalované a poškozením zdraví žalobce. Znalecké posudky v řízení provedené zatím nezkoumaly, zda a do jaké míry bylo onemocnění žalobce (artróza pravého loketního kloubu) způsobeno tvrzeným porušením povinností žalované. Žalovaná tvrdila, že případné porušení povinností žalované nemělo a nemohlo mít rozhodující vliv na vznik onemocnění žalobce, a tedy nebylo příčinou hlavní a rozhodující, bez které by onemocnění žalobce nevzniklo tak, jak vzniklo. Za účelem přezkoumání příčinné souvislosti žalovaná navrhla provést další dokazování znalcem v oboru pracovního lékařství. Znalec by měl odpovědět zejména na otázku, zda by se artróza pravého lokte u žalobce nerozvinula, kdyby byly u žalované plněny povinnosti, jejichž plnění žalobce zpochybňuje. Žalovaná dále navrhla, aby byla posouzena otázka změny poměrů žalobce, které byly rozhodující pro určení výše náhrady škody na zdraví, tedy zejména otázka, zda žalobce netrpí obecným onemocněním, které by jej případně vylučovalo z výkonu původní práce horníka.

13. Na tvrzení a důkazní návrhy žalované reagoval žalobce návrhem provedení dalších důkazů. Požadoval zejména, aby žalovaná předložila individuální dokumentaci týkající se výhradně žalobce ve vztahu k dodržování předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, požadoval sdělení, jakým způsobem byl žalobce odměňován, zda pracoval v úkolové mzdě či nikoli,

navrhoval, aby byli slyšeni svědci, kteří mohou potvrdit, jak ve skutečnosti fungovala u žalované opatření k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Žalobce přípisem ze dne 13. 1. 2020 žalobu změnil; rozšířil žalované období do 31. 12. 2019 a podrobně vyčíslil požadovanou náhradu škody včetně úroku z prodlení. Odvolací soud tuto změnu žaloby podle ust. § 95 odst. 1 a § 211 o. s. ř. připustil.

14. Ze shora uvedeného vyplývá, že žalovaná splnila svou povinnost tvrdit, že za trvání pracovního poměru žalobce u ní plnila své povinnosti stanovené v § 102 zákoníku práce, neboť učinila konkrétní opatření k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, která měla za cíl předcházet rizikům vibrací a jednostranného nadměrného zatížení horních končetin žalobce (pouze tato rizika připadala v souzené věci v úvahu), případně je odstraňovat nebo minimalizovat působení těchto rizik; žalovaná také splnila svou povinnost navrhovat ke svým tvrzením důkazy. Ke zjištění skutkového stavu věci je za popsané situace třeba provést další účastníky navržené důkazy, které nemohou být provedeny v odvolacím řízení (srov. § 213 odst. 4 o. s. ř.), proto odvolací soud rozsudek okresního soudu podle ust. § 219a odst. 2 o. s. ř. zrušil v odstavci I. výroku, pokud jím byla žalovaná zavázána zaplatit žalobci 2.039.354 Kč, a v odstavcích II. až IV. výroku, a věc v tomto rozsahu vrátil podle ust. § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. k dalšímu řízení.

15. V jeho průběhu musí soud prvního stupně provést důkazy, které byly žalovanou navrženy v přípisech ze dne 20. 12. 2019 a 28. 2. 2020, tzn. provést navrhované listinné důkazy a výslechy svědků. Dále je potřebné provést navrhovaný důkaz znaleckým posudkem (výslechem znalce) z oboru hygiena práce o tom, jaká jsou či mohla být účinná opatření proti riziku vibrací a jednostrannému nadměrnému zatížení horních končetin, která měla být správně aplikována. Rovněž je třeba provést znalecký posudek z oboru zdravotnictví – posudkové lékařství, a to za účelem zjištění, zda případné porušení povinností žalované mělo za následek vznik onemocnění žalobce (artrózu pravého loketního kloubu), a dále je třeba také zjistit, zda na straně žalobce nedošlo ke změně poměrů, tj. zda žalobce netrpí obecným onemocněním, které by ho také vylučovalo z výkonu dosavadní práce u žalované.

16. V novém rozhodnutí o věci rozhodne soud prvního stupně i o nákladech řízení před odvolacím a dovolacím soudem (§ 224 odst. 3, § 243g odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není dovolání přípustné.

Ostrava 9. září 2020

JUDr. Iva Hrdinová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Dagmar Karkošková.